

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 198/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť K. K., B., zastúpenej advokátkou JUDr. Z. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 164/2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 11. apríla 2011 doručené podanie K. K., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Z. B., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 164/2010.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

„Dňa 09. 02. 2004 bol Okresnému súdu Banská Bystrica osobne doručený návrh na začatie konania v právnej veci navrhovateľa: D. P. a spol. v konaní o náhradu škody za nesprávny úradný postup, v ktorom sťažovateľka vystupovala ako navrhovateľka v 95. rade proti odporcovi: Slovenská republika, zast. Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Ministerstvom financií Slovenskej republiky a Úradom pre finančný trh.

Vzhľadom ku vznesenej námietke miestnej príslušnosti Okresným súdom v Banskej Bystrici, bol rozhodnutím Najvyššieho súdu SR spis postúpený na vybavenie Okresnému súdu Bratislava I., ktorý ho vybavoval pod sp. zn. 14 C 302/2004.

Sťažovateľka, cestou svojej právnej zástupkyne efektívne spolupracovala aj s Okresným súdom Bratislava I., ktorý po viac ako piatich rokoch vydal dňa 10. 06. 2009 vo veci meritórny rozsudok, proti ktorému sťažovateľka v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie, a to dňa 10. 08. 2009.

Krajský súd Bratislava rozhodol o odvolaní dňa 26. 01. 2011 čiže po skoro jeden a pol roku po podaní odvolania.

Máme za to, že uplynulá doba celého konania, čiže skoro sedem rokov, bola dostatočne dlhá na to, aby súd vo veci konal a vydal právoplatné rozhodnutie vo veci samej s oveľa skorším dátumom. Neprimeraná dĺžka konania pred súdom, oslabuje dôveru občanov na spravodlivé súdne konanie, verejné prerokovanie bez zbytočných prietáhov a tým aj v celkový súdny systém. ...

Dňa 22. 02. 2011 bola Krajskému súdu v Bratislave doručená sťažnosť na postup súdu proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie bez zbytočných prietáhov v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 7 Co 164/2010, ktorým sa sťažovateľka domáhala odstránenia nedostatkov spôsobenými prietahmi v konaní.

Následne bola dňa 02. 03. 2011 na adresu splnomocnenej právnej zástupkyne, ktorá bola svojím obsahom absolútne zmätočná a nepreskúmateľná, keďže sú v nej obsiahnuté informácie, ktoré v žiadnom prípade nekorešpondujú so skutočným stavom. V neposlednom rade predsedníčka Krajského súdu Bratislava nezaujala k predmetnej sťažnosti žiadne stanovisko, z ktorého by bola zjavná dôvodnosť resp. nedôvodnosť podanej sťažnosti.

Sťažovateľka cestou svojej splnomocnenej právnej zástupkyne podala dňa 07. 03. 2011 žiadosť o vybavenie sťažnosti doručenej Krajskému súdu Bratislava dňa

22. 02. 2011 vo veci zbytočných prietáhov v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 164/2010, keďže predchádzajúcu odpoveď na sťažnosť nemožno považovať za jej vybavenie.

Dňa 04. 04. 2011 bola na adresu splnomocnenej právnej zástupkyne doručená už relevantná odpoveď na sťažnosť, v ktorej sa predsedníčka Krajského súdu Bratislava vyjadrila v tom smere, že sťažnosť je opodstatnená, ale vzhľadom ku skutočnosti, že konanie už bolo právoplatne skončené doručením rozhodnutia dňa 03. 03. 2011, nepripadá do úvahy prijatie opatrení za účelom odstránenia nedostatkov. Predsedníčka však nevzala do úvahy, že pôvodná sťažnosť bola na adresu súdu doručená dňa 22. 02. 2011 a Rozsudok Krajského súdu bol doručený sťažovateľke až 03. 03. 2011.

Máme za to, že doba od začatia konania, dňa 09. 02. 2011, až po vydanie právoplatného rozhodnutia je neprimerane dlhá a bolo určite možné, aby Okresný aj Krajský súd Bratislava vo veci konal a právoplatne rozhodol vo veci s oveľa skorším dátumom.

Sťažovateľka má za to, že pri prejednávaní jej nároku došlo k zjavným prietahom v konaní. Tento stav vyvolal sústavné porušovanie jej základného práva, aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Konaním, resp. nekonaním súdu dochádza k strate dôvery sťažovateľky voči justícii a voči spravodlivému a včasnému rozhodnutiu vo veci samej.“

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd po prerokovaní veci takto rozhodol:

„1. Nekonaním Krajského súdu v Bratislave bolo porušené právo sťažovateľky K. K., bytom B. v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. K. K., bytom B. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 3.300 € (slovom tritisíc tristo eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave II povinný zaplatiť k jej rukám v lehote do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť K. K., bytom B. trovy právneho zastúpenia v sume 261,82 €, spísanie sťažnosti a jej podanie á 123,50 €, 2x režijný paušál 7,41 €) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Z. B., B., vedený v T., a. s., č..., do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby tento orgán (krajský súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu základného práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti namieta postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 164/2010 o jej odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 10. augusta 2009, v ktorom podľa nej došlo nečinnosťou krajského súdu k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zo samotnej sťažnosti sťažovateľky vyplýva aj to, že krajský súd na pojednávaní uskutočnenom 26. januára 2011 rozhodol rozsudkom o odvolaní sťažovateľky z 10. augusta 2009, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 3. marca 2011. Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že krajský súd rozhodnutím vo veci ešte

pred doručením sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky, a preto už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne priebeh v ňom, a teda nemohol už ani porušovať základné právo označené sťažovateľkou.

Keďže sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní sťažnosťou, ktorá bola ústavnému súdu doručená 11. apríla 2011, t. j. v čase, keď krajský súd už vo veci nekonal, a preto k porušovaniu označeného základného práva už nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia k veci uvádza, že vzhľadom na viazanosť petitom sťažnosti a kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky advokátom sa ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011